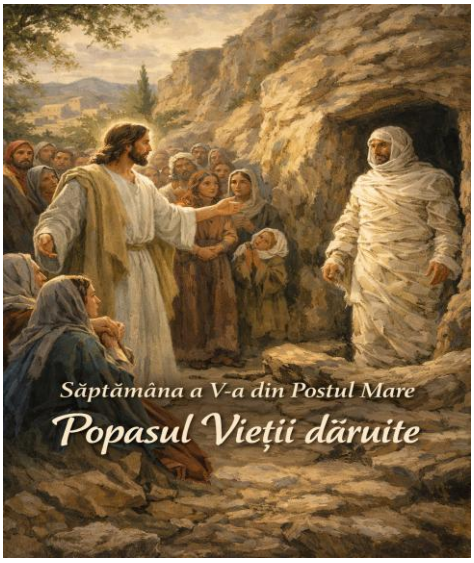
Săptămâna a V-a din Postul Mare
Popasul Vieții Dăruite

În această a cincea săptămână a Postului Mare ne oprim la **Popasul Vieții Dăruite**. Dacă lumina ne-a deschis ochii, viața dăruită ne deschide inima spre misterul pascal. În Evanghelia după Ioan, viața nu este simplă existență biologică, ci comuniune cu Dumnezeu, participare la însăși viața Lui.

Termenul grecesc *zōē* desemnează viața deplină, viața care vine de la Dumnezeu și conduce spre El. În acest orizont, moartea lui Lazăr nu este doar un episod dramatic, ci loc al revelației: „Eu sunt Învierea și Viața" (In 11,25). Cristos nu oferă doar un dar exterior; El se oferă pe Sine.

Viața dăruită capătă forma iubirii care merge până la capăt. Este viața care se revarsă, care creează, care ridică, care cheamă pe nume. În această săptămână, fiecare text ne conduce spre inima misterului: viața se naște din dăruire, iar dăruirea rodește viață.

Duminica a V-a din Postul Mare – Ioan 11,1–45
Viața care strigă pe nume

Betania (*casa săracului*). Un sat al prieteniei. Lazăr este bolnav. Surorile trimit veste: „Doamne, iată, cel pe care îl iubești este bolnav." Evanghelia subliniază iubirea: Isus îi iubea pe Marta, pe Maria și pe Lazăr. Iubirea devine spațiul în care se revelează slava lui Dumnezeu.

Cristos rămâne încă două zile în locul unde se afla. Timpul Lui poartă densitatea planului divin. În limbajul lui Ioan, „ceasul" înseamnă împlinirea misiunii. Întârzierea devine pregătire pentru revelație.

Când ajunge, Lazăr se află de patru zile în mormânt. În mentalitatea iudaică, a patra zi confirmă definitivitatea morții. În acest cadru fără ieșire, Isus rostește una dintre marile autodefiniri din Evanghelie:

„Eu sunt Învierea și Viața."

Expresia „Eu sunt" (*egō eimi*) trimite la revelația Numelui divin din Exod 3,14. În Cristos, viața lui Dumnezeu intră în istoria noastră. El nu vorbește despre o realitate viitoare, ci despre o prezență actuală. În fața mormântului, *viața stă în picioare*.

Marta rostește o profesiune de credință: „Tu ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu." Credința ei anticipează biruința care urmează. Maria cade la picioarele Lui. Lacrimile ei deschid spațiul compasiunii. „Isus a plâns." Este cea mai scurtă propoziție din Biblie! Cel care dă viața împărtășește durerea omului.

Lacrima lui Cristos nu exprimă neputință, ci comuniune deplină. Dumnezeu se apropie de mormântul nostru și îl atinge cu prezența Sa. În acest gest se află deja misterul Crucii: iubirea care intră în adânc.

Apoi, Isus strigă cu glas puternic: „Lazăre, vino afară!" Chemarea este personală. Viața lui Dumnezeu nu este anonimă. Ea rostește numele fiecăruia. Strigătul Lui pătrunde piatra, întunericul, legăturile morții...

Lazăr iese, încă legat. Viața primită cere colaborare: „Dezlegați-l și lăsați-l să meargă." Comunitatea participă la lucrarea vieții. Învierea lui Lazăr devine semn profetic al Învierii lui Cristos și al vieții noi oferite tuturor.

Textul se încheie cu o decizie dramatică: unii cred, alții hotărăsc moartea Lui. Viața dăruită provoacă o alegere. Slava lui Dumnezeu se manifestă prin iubirea care merge până la capăt

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea scrie:
„Creștinismul nu este o idee, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o Persoană care dă vieții un nou orizont." — *Deus caritas est*, nr. 1 (2005)

Sfântul Ioan Paul al II-lea afirmă:
„Omul nu poate trăi fără iubire. El rămâne pentru sine o ființă de neînțeles dacă iubirea nu i se revelează." — *Redemptor hominis*, nr. 10 (1979)

Papa Francisc subliniază:
„Isus ne privește, ne iubește și ne cheamă la viață nouă." — Angelus, 6 aprilie 2014 (comentariu la Ioan 11)

Popas interior

Unde aud astăzi numele meu rostit de Cristos?
Ce mormânt interior așteaptă chemarea Lui?
Cum pot participa la dezlegarea altora prin cuvânt, rugăciune și slujire?

La finalul zilei… scriu unde am văzut viața înflorind.

Luni – Ioan 8,1–11
Viața care ridică poveri

Dimineața devreme, Isus se află în templu. Poporul vine la El și El se așază și învață. Gestul de a se așeza evocă autoritatea învățătorului. În acel spațiu al Cuvântului apare o ruptură: o femeie surprinsă în adulter este adusă și pusă în mijloc.

„În mijloc” devine loc al expunerii, al rușinii, al judecății publice. Cărturarii și fariseii invocă Legea și cer verdictul. Întrebarea lor urmărește o capcană. Atmosfera devine densă, tensionată. În Evanghelia după Ioan, fiecare confruntare dezvăluie un adevăr mai profund, identitatea lui Isus.

Cristos se apleacă și scrie cu degetul pe pământ. Tăcerea Lui deschide un alt registru. Degetul care scrie trimite la degetul lui Dumnezeu care a scris Legea pe piatră (Ex 31,18). Acum Legea întâlnește milostivirea. În tăcerea Lui, se află spațiul convertirii.

„Cine dintre voi este fără păcat să arunce primul cu piatra.” Cuvântul nu anulează Legea, ci o duce la împlinire. El mută centrul de greutate dinspre condamnare spre conștiință. Privirea se întoarce dinspre femeie spre propria inimă. Unul câte unul, începând cu cei mai în vârstă, pleacă. Piatra cade, înainte de a fi aruncată.

Rămân doi: *durerea și milostivirea*, după expresia Sfântului Augustin. Femeia stă în picioare în fața Celui care vede tot și iubește până la capăt. „Nici Eu nu te condamn. Mergi și de acum să nu mai păcătuiești.”

Viața dăruită se arată aici ca putere de a ridica. Cristos nu reduce păcatul la o etichetă și nu identifică persoana cu greșeala ei. El deschide un viitor. Iertarea Lui nu minimalizează răul, ci creează posibilitatea unui început nou.

Această scenă revelează dinamica mântuirii: expunerea devine întâlnire, rușinea devine drum, vinovăția devine chemare la viață. Isus nu așază piatra în mâna nimănui; **El așază demnitatea în inima celui căzut.**

Viața dăruită înseamnă puterea de a ridica fără a umili, de a spune adevărul fără a zdrobi, de a crea un mâine acolo unde trecutul părea definitiv. În templul inimii noastre, Cristos scrie din nou Legea iubirii, nu pe piatră, ci în carne vie.

Să medităm cu…

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Milostivirea este a doua față a iubirii." — *Dives in misericordia*, nr. 7 (1980)

Papa Benedict al XVI-lea
„Dumnezeu nu obosește să ierte; El dorește să ridice omul și să-l conducă spre viață." — Angelus, 17 martie 2013

Papa Francisc
„Isus nu aruncă piatra, ci oferă o nouă posibilitate." — Omilie, 7 aprilie 2014

Popas interior

În ce loc al vieții mele am nevoie să aud: „Nici Eu nu te condamn"?
Cum pot deveni spațiu de ridicare pentru cineva?
Ce piatră pot lăsa astăzi să cadă din mâna mea?

La finalul zilei… scriu despre iertare, ca început de drum, și ofer iertare ca dar de viață.

Marți – Ioan 8,21–30
Înălțarea care dă viață

În dialogul tensionat din templu, Isus rostește cuvinte care deschid adâncimi: „Eu plec și mă veți căuta… unde mă duc Eu, voi nu puteți veni.” Cuvintele Lui creează un spațiu de neliniște, o invitație la trecere. În Evanghelia după Ioan, plecarea lui Isus nu înseamnă absență, ci împlinire. Drumul Lui conduce spre Tatăl, iar acest drum trece prin înălțare.

„Voi sunteți de jos, Eu sunt de sus.” Nu este o afirmație de distanță, ci de origine. Isus trăiește din comuniunea cu Tatăl. Fiecare cuvânt al Său poartă respirația cerului. Viața dăruită are rădăcina în această unitate: „Eu fac întotdeauna ceea ce îi este plăcut Tatălui.”

Adevărata înălțare apare în versetul central: „Când îl veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt.” În limbajul lui Ioan, înălțarea înseamnă Crucea. Crucea devine tron al revelației. Lemnul rușinii se transformă în loc al slavei. Înălțarea lui Cristos atrage privirea omului spre adevărul iubirii.

Expresia „Eu sunt” (*egō eimi*) revelează identitatea Sa divină. Înălțarea face vizibil ceea ce era ascuns: Dumnezeu este iubire care se oferă. Pe Golgota, viața se revarsă. În dăruirea totală, Fiul arată chipul Tatălui.

Dialogul continuă cu neînțelegere și tensiune. Totuși, Evanghelia notează un detaliu luminos: „Pe când spunea acestea, mulți au crezut în El.” Cuvântul care anunță Crucea trezește credință. Înălțarea lui Cristos devine început de viață nouă, pentru cei care privesc cu inimă deschisă.

În această zi, suntem invitați să contemplăm Crucea, ca loc al cunoașterii. Acolo, învățăm cine este Dumnezeu și cine este omul. Acolo, viața capătă măsura dăruirii. Înălțarea nu îndepărtează, ci apropie; nu separă, ci adună.

Viața dăruită înseamnă trăire în ascultare, în unitate, în fidelitate față de Tatăl. În Cristos, fiecare gest devine ofrandă. Fiecare suferință primește sens. Fiecare clipă se deschide spre veșnicie.

Să meditățm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„Crucea este adevărata înălțare a omului, deoarece în ea se revelează iubirea care merge până la capăt.” — *Isus din Nazaret*, vol. II (2011)

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„În Cruce se află răspunsul la dorul omului după viață și după adevăr.” — *Veritatis splendor*, nr. 87 (1993)

Papa Francisc
„A privi la Cristos răstignit înseamnă a primi iubirea care ne ridică și ne dă viață.” — Omilie, 14 septembrie 2014, Sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci

Popas interior

Ce înseamnă pentru mine înălțarea lui Cristos?
În ce fel viața mea poate deveni ofrandă unită cu a Lui?
Unde trăiesc unitatea cu Tatăl în ascultare și încredere?

La finalul zilei… privesc Crucea și primesc viața care se dăruiește.

Miercuri – Solemnitatea Bunei Vestiri – Luca 1,26–38
Viața care începe prin „Da”

În mijlocul Postului Mare, liturgia aduce o lumină de început: *Buna Vestire*. În casa simplă din Nazaret, istoria se deschide spre veșnicie. Evanghelia după Luca ne introduce într-un dialog discret care schimbă destinul omenirii.

Îngerul Gabriel o salută pe Sfânta Fecioară Maria: „Bucură-te, cea plină de har.” Bucuria precedă explicația. Harul precedă răspunsul. Maria este numită *kecharitōmenē* – plină de har, într-un mod deplin și statornic. Identitatea ei se află în relația cu Dumnezeu. În această chemare se revelează inițiativa divină: viața începe prin dar.

Tulburarea Mariei exprimă seriozitatea întâlnirii. Întrebarea ei – „Cum va fi aceasta?” – arată inteligența credinței. Credința caută sens, păstrează deschidere, rămâne disponibilă. Îngerul revelează lucrarea Duhului: „Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri.” Limbajul trimite la norul prezenței divine din Exod și la începutul creației. Acum începe o creație nouă.

În acel moment, libertatea omului se concentrează într-un cuvânt: „Iată slujitoarea Domnului. Fie mie după cuvântul tău.” *Fiat*-ul Mariei devine locul în care cerul și pământul se întâlnesc. Dumnezeu așteaptă consimțământul omului. Viața dăruită începe prin disponibilitate.

În acel „Da” se află deja taina Crucii și a Învierii. Maria oferă trupul ei, timpul ei, viitorul ei. Întruparea înseamnă că Dumnezeu alege fragilitatea umană pentru a aduce mântuire. Viața lui Dumnezeu prinde trup în tăcere, în ascultare, în încredere.

Nazaretul devine spațiu al slavei ascunse. Fără zgomot, fără spectacol, fără triumf exterior. Doar un dialog, o ascultare, o deschidere totală. Viața dăruită se naște în adâncul inimii, acolo unde cuvântul lui Dumnezeu găsește pământ bun.

În această zi, contemplăm începutul mântuirii, ca început al fiecărei vocații. Fiecare răspuns generos aduce viață. Fiecare ascultare deschide un drum. Sfânta Fecioară Maria ne arată că dăruirea mărește inima și o face loc al prezenței divine.

Să medităm cu…

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Prin credința ei, Maria a devenit Mama Fiului lui Dumnezeu și prima dintre cei care cred.” — *Redemptoris Mater*, nr. 13 (1987)

Papa Benedict al XVI-lea
„Fiat-ul Mariei este poarta prin care Dumnezeu a intrat în lume.” — Omilie, 25 martie 2006

Papa Francisc
„Maria este femeia ascultării, care transformă cuvântul în viață.” — Angelus, 8 decembrie 2013

Popas interior

Ce cuvânt al lui Dumnezeu așteaptă astăzi răspunsul meu?
Unde sunt chemată să ofer disponibilitate deplină?
Cum poate deveni viața mea spațiu al întrupării iubirii?

La finalul zilei… repet în liniște: „Fie mie după cuvântul Tău.”

Joi– Ioan 8,51–59
Viața care are savoarea veșniciei

În templu, în mijlocul unei dispute tot mai aprinse, Isus rostește un cuvânt care deschide orizonturi: „Adevăr, adevăr vă spun: dacă cineva păzește cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac.” În Evanghelia după Ioan, păzirea cuvântului înseamnă comuniune, interiorizare, trăire în relație vie cu Cel care vorbește.

Viața dăruită primește aici o dimensiune nouă: gustul veșniciei. Isus nu vorbește despre o amânare a morții biologice, ci despre o viață care începe deja și depășește orice limită. A păzi cuvântul Lui înseamnă a locui în adevăr, a trăi din iubirea care vine de sus.

Interlocutorii invocă figura lui Abraham. „Ești Tu mai mare decât părintele nostru Abraham?” Întrebarea atinge rădăcina identității. Răspunsul lui Isus conduce dincolo de istorie: „Înainte ca Abraham să fie, Eu sunt.”

Expresia „Eu sunt” (*egō eimi*) revelează misterul divin. Trimiterea la numele descoperit lui Moise în Exod 3,14 deschide perspectiva veșniciei. Isus se prezintă ca Prezență care depășește timpul. Viața care vine de la El nu se consumă, ci se revarsă din veșnicie.

În fața acestei revelații, reacția devine violentă. Piatra este ridicată. Cuvântul care oferă viață provoacă rezistență. Totuși, Isus „s-a ascuns și a ieșit din templu.” Misterul Său rămâne liber, necuprins, pregătind ceasul deplin al dăruirii pe Cruce.

În această zi, viața dăruită capătă forma fidelității față de cuvânt. A păzi cuvântul Lui înseamnă a trăi într-o relație continuă, a lăsa ca făgăduința veșniciei să pătrundă în prezent. Fiecare gest trăit în comuniune cu Cristos primește densitate eternă.

Viața cu gust de veșnicie transformă frica în încredere, limitele în drum, clipa în pregustare a Împărăției. În Cristos, timpul se deschide spre infinit. În El, viața devine participare la însăși viața lui Dumnezeu.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„Viața veșnică nu începe după moarte, ci în întâlnirea cu Cristos.” — *Spe salvi*, nr. 12 (2007)

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Omul este chemat la comuniune cu Dumnezeu, iar această chemare își găsește împlinirea în Cristos.” — *Redemptor hominis*, nr. 18 (1979)

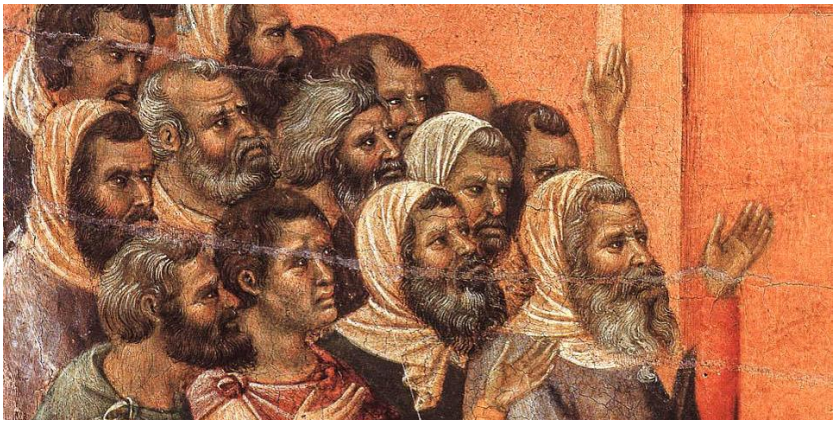
Papa Francisc
„Cuvântul lui Isus este viață care nu apune.” — Angelus, 22 martie 2015

Popas interior

Cum păzesc cuvântul lui Cristos în viața mea concretă?
Unde simt gustul veșniciei în gesturile de fiecare zi?
Ce loc al inimii mele așteaptă să fie atins de „Eu sunt”?

La finalul zilei… rămân în tăcere și primesc viața care nu apune.

Vineri– Ioan 10,31–42
Viața care nu poate fi redusă la tăcere

În templu, pietrele sunt din nou ridicate. Cuvântul care dă viață întâlnește împotrivire. În Evanghelia după Ioan, opoziția devine loc al revelației. Isus afirmă unitatea Sa cu Tatăl, iar această afirmație atinge centrul credinței: „Eu și Tatăl una suntem.”

Reacția este violentă. Piatra exprimă dorința de a opri, de a închide, de a reduce la tăcere. Isus răspunde cu trimitere la Scriptură și la lucrările Sale: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, nu Mă credeți; dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți lucrărilor.”

Viața dăruită se arată prin fapte. Lucrările Lui sunt semne ale iubirii: vindecare, ridicare, iertare, chemare. În ele strălucește prezența Tatălui. Unitatea dintre Tatăl și Fiul nu este teorie, ci comuniune vie care rodește în istorie.

Isus vorbește despre sfințirea și trimiterea Sa: „Pe Acela pe care Tatăl L-a sfințit și L-a trimis în lume…” Sfințirea înseamnă consacrare pentru misiune. Viața Lui este în întregime dăruire. În fața neînțelegerii, El rămâne fidel identității Sale.

Tensiunea crește, iar Isus se retrage dincolo de Iordan, în locul unde Ioan botezase la început. Acolo, oamenii îl întâmpină cu deschidere: „Toate câte le-a spus Ioan despre El erau adevărate.” Și mulți cred în El. Dincolo de conflict, credința rodește. Viața nu poate fi închisă între zidurile opoziției.

În această zi, viața dăruită capătă chipul fidelității. A rămâne una cu Tatăl, a trăi în adevăr, a continua să faci binele chiar și în fața respingerii. Cristos arată că unitatea cu Dumnezeu devine forță de pace și statornicie.

Viața Lui nu depinde de aprobarea oamenilor. Identitatea Sa izvorăște din comuniunea cu Tatăl. Această comuniune devine izvor de libertate. Cine trăiește din această unitate poartă în sine o viață pe care nimic nu o poate reduce la tăcere.

Să medităm cu…

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Unitatea dintre Tatăl și Fiul este izvorul misiunii și al dăruirii pentru lume.” — *Redemptor hominis*, nr. 9 (1979)

Papa Benedict al XVI-lea
„A fi cu Cristos înseamnă a trăi în comuniune cu Tatăl.” — *Isus din Nazaret*, vol. I (2007)

Papa Francisc
„Credința crește prin mărturie și prin fidelitate zilnică.” — Omilie, 28 iunie 2013

Popas interior

Din ce izvor îmi primesc identitatea?
Cum rămân fidelă în fața opoziției sau neînțelegerii?
Ce lucrare concretă pot împlini astăzi ca semn al comuniunii cu Tatăl?

La finalul zilei… rămân în unitate și las viața să rodească în tăcere.

Sâmbătă – Ioan 11,45–56
Viața care unește și mântuiește

După învierea lui Lazăr, ecoul minunii străbate Ierusalimul. Mulți cred. Alții merg la farisei. Semnul vieții devine motiv de deliberare. În Evanghelia după Ioan, momentul acesta marchează trecerea spre hotărârea definitivă: viața dăruită de Cristos conduce spre propria Sa dăruire.

Sinedriul se adună. Întrebarea lor exprimă neliniște: „Ce facem? Omul acesta face multe semne.” Semnele vieții sunt evidente. Totuși, frica de a pierde puterea umbrește discernământul. În acest context, marele preot Caiafa rostește o afirmație care devine profeție: „Este mai bine să moară un singur om pentru popor.”

Evanghelistul vede dincolo de intenția politică și interpretează teologic: Isus avea să moară pentru popor și „nu numai pentru popor, ci ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei risipiți.” Moartea devine loc al adunării. Viața dăruită capătă dimensiune universală.

A aduna înseamnă a vindeca dezbinarea. A crea comuniune. A reuni ceea ce era împrăștiat. În Cristos, moartea se transformă în centru de atracție. Crucea devine loc de unitate. Viața care se oferă creează un popor nou.

Isus se retrage la Efraim. Tăcerea Lui pregătește Paștele. Ceasul apropierii se simte în aer: „Paștele iudeilor era aproape.” Întregul text respiră așteptare. Viața dăruită se apropie de împlinire.

În această sâmbătă, contemplăm misterul unei iubiri care acceptă să fie pusă în planul omului, pentru a împlini planul lui Dumnezeu. Intenția de condamnare devine instrument al mântuirii. Dumnezeu conduce istoria din interiorul libertății umane.

Viața dăruită adună, vindecă, creează comuniune. Ea transformă conflictul în prilej de unitate și frica în drum spre încredere. În pragul Săptămânii Mari, inima noastră este chemată să intre în acest dinamism: să primim viața care unește și să devenim semn de comuniune.

Să medităm cu…

Papa Benedict al XVI-lea
„Isus moare pentru a aduna omenirea în unitatea iubirii.” — *Isus din Nazaret*, vol. II (2011)

Sfântul Ioan Paul al II-lea
„Răscumpărarea este rodul iubirii care merge până la dăruirea totală.” — *Redemptor hominis*, nr. 9 (1979)

Papa Francisc
„Crucea lui Cristos este locul unde Dumnezeu adună și reface unitatea.” — Omilie, 3 aprilie 2015

Popas interior

Unde sunt chemat să construiesc unitate?
Ce frică din inima mea poate fi transformată în încredere?
Cum particip la adunarea celor risipiți prin cuvânt și slujire?

La finalul zilei… îmi ofer inima Celui care unește și dă viață.

Rugăciune – Popasul Vieții Dăruite

Doamne Isuse,
Viață care ai intrat în istoria noastră,
Cuvânt care ai rostit numele nostru,
Iubire care Te-ai dăruit până la capăt,

În această săptămână a Vieții Dăruite
îți ofer inima mea,
cu dorințele, cu temerile, cu așteptările ei.

Tu ai stat în fața mormântului și ai chemat la viață.
Tu ai ridicat pe cel căzut și ai deschis drum nou.
Tu ai primit Crucea ca pe o înălțare a iubirii.
Tu ai adunat pe cei risipiți și ai făcut din moarte izvor de mântuire.

Așază în mine curajul Mariei,
care a spus „Da” fără rezerve.
Dă-mi fidelitatea Ta,
care rămâne una cu Tatăl în orice încercare.
Dă-mi inima Ta,
care vede, plânge, iartă și ridică.

Scrie în mine cuvântul vieții,
ca să-l păzesc cu bucurie.
Cheamă-mă pe nume în fiecare întuneric,
și lasă-mă să ies la lumină.

Fă din viața mea un dar,
din cuvintele mele un semn de pace,
din gesturile mele un loc de comuniune.

Învață-mă să trăiesc cu gust de veșnicie,
să iubesc fără măsură,
să rămân în Tine, Viață care nu apune.

Ție îți încredințez pașii mei,
astăzi și în fiecare zi.

Amin.